ΕΤΟΣ ΣΤ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 Μαΐου 1892 Ἀριθ. 258

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκαστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ψῆφος καὶ αἱ γυναῖκες. — Κατὰ τὴν α' Μαΐου (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπη. — Ἐντυπώσεις ταξειδίου. Ἀταλάντη. — Ἦλθες χελιδονάκι (ποίημα ὑπὸ δος Ἀγλαΐας Δ. Σύρμα) — Πατὴρ καὶ μήτηρ (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κυριακίδου). — Φιλαρμονικὴ ἑταιρία. Ἑλλὰς καὶ Αἴγυπτος (ὑπὸ δος Ἑλένης Παππαδάκη). — Ὁ θάνατος τῆς Ἰωάννας δ' Ἄρκ (ὑπὸ δος Παρθενόπης Καρδαρᾶ). — Ὑπὲρ τοῦ καταδίκου Γεροντάρη. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία· — Κερδίσαντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΨΗΦΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μὴ σᾶς πτοήσῃ ὁ τίτλος. Αἱ Ἑλληνίδες οὔτε ὠνειρεύθησαν κἂν ἔτι, ὅτι ἠδύναντο καὶ αὐταὶ ὡς μέλη τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὡς θυγατέρες ἐκείνων αἵτινες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων διετήρησαν εἰς τὰ στήθη τῶν τέκνων των τὴν πρὸς τὴν δούλην τότε πατρίδα των ἀγάπην, ὡς ἐπίγονοι τῶν Σουλιωτίδων καὶ τῶν Σπαρτιατίδων αἵτινες ἐξέπληξαν τὸν κόσμον ὅλον διὰ τὰς πατριωτικὰς αὐτῶν ἀρετάς, αἱ Ἑλληνίδες, λέγομεν, τῆς σήμερον οὔτε ὠνειρεύθησαν κἂν ὅτι ἠδύναντο καὶ αὐταὶ νὰ ἔχωσι φωνήν, προκειμένου ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἢ τῆς ἀπωλείας τῶν κτηθεισῶν τῆς πατρίδος τῶν ἐλευθεριῶν.

Ἡ γυνὴ δὲν ἔχει πολιτικὴν ψῆφον ἐν Ἑλλάδι, ὡς δὲν ἔχει εἰς πάντα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Δὲν ἔχει ψῆφον, διότι θεωρεῖται ὑποδεεστέρα τοῦ ἀνδρός, ἢ μᾶλλον διότι ἡ παρεχομένη αὐτῇ μόρφωσις θεωρεῖται ἀνεπαρκὴς πρὸς σχηματισμὸν ἀρτίου καὶ πλήρους πολιτικοῦ φρονήματος. Δὲν ἔχει ψῆφον διότι κατὰ τὸν νόμον θεωρεῖται ἀνῆλιξ, ὁσάκις πρόκειται νὰ παραστῇ ὑπερασπιστὴς τῶν ἰδίων ἢ τῆς πατρίδος ἢ τῆς τῶν τέκνων της συμφερόντων.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἡ μὴ δικαιουμένη νὰ ποιήσηται χρῆσιν ἑνὸς σραιριδίου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν ἐκλογῶν, καθ' ἃς παίζεται ὁ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγών, ἡ γυνὴ παραδόξως διαθέτει πολλὰς ψήφους, εἶναι εἷς τῶν ἰσχυροτάτων πολιτικῶν παραγόντων τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ ἀγωνιζομένων.

Καὶ βλέπετε κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐκείνους ἀκριβῶς, οἵτινες ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει θεωροῦσι τὰς γυναῖκας ὡς ὄντα πλασμένα πρὸς παρασκευὴν μόνον καλῶν φαγητῶν, τοὺς βλέπετε ἐπαιτοῦντας τὴν ἠθικὴν τῶν γυναικῶν ὑποστήριξιν, καὶ ἀναγνωρίζοντας εἰς αὐτὰς δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν ἀπεριόριστον ἐπὶ τῇ ἐκβάσει τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος.

Διατί ἡ Ἐφωμερίς σας μένει μακρὰν τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος; ἔλεγε πρὸς ἡμᾶς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας φίλος κύριος. Μήπως ἡ πατρὶς δὲν εἶναι κοινὴ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ μήπως ἡ εὐημερία αὐτῆς δὲν ἀνταναακλᾷ ἐξ ἴσου πρὸς ταύτας ὡς καὶ πρὸς ἐκείνους; Μήπως δὲν δύνασθε νὰ ἐπέμβητε εἰρηνικῶς εἰς τὸν μετὰ τόσου πείσματος διεξαγόμενον ἀγῶνα τῶν δύο ἀντιθέτων μερίδων καὶ νὰ ἐπηρεάσητε τὰς γυναῖκας καὶ συζύγους καὶ θυγατέρας καὶ ἀδελφὰς τῶν ὑπονομευόντων τὰς αἵματι καὶ θυσίαις ἀποκτηθείσας ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Ἐκπληττόμεθα ἀληθῶς. Ἐπικαλεῖσθε τὴν βοήθειαν τῶν γυναικῶν; Ἐπικαλεῖσθε τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ἐλευθεριῶν τῆς πατρίδος; Ζητεῖτε δι' αὐτῶν νὰ ἐπηρεάσητε τοὺς συζύγους καὶ ἀδελφοὺς τῶν πλανωμένων ἀντιθέτων σας; Ζητεῖτε δηλαδὴ παρ' ἐκείνων, ἃς μέχρι τῆς χθὲς ἐθεωρεῖτε ὡς ἀδυνάτους νὰ ἐννοήσωσι τὰς ὑψηλὰς πολιτικὰς θεωρίας σας, νὰ σᾶς βοηθήσωσι ἵνα σωθῆτε, ἵνα σώσητε τὸ ἔθνος;

Ἡ ἰδέα εἶναι εὔστοχος. Ἡ μεγάλη δὲ καὶ γενναία τῆς γυναικὸς καρδία δὲν θ' ἀρνηθῇ σήμερον νὰ τείνῃ χεῖρα βοηθείας προκειμένου περὶ τοῦ γενικοῦ τῆς πατρίδος καλοῦ.

Ἀλλὰ πόσαι ἄρα ἐξ ἡμῶν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσωσι τὸ καλὸν τοῦτο; Πόσαι ἐξ ἡμῶν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἰδίας πολιτικὰς ἰδέας, νὰ κρίνωσιν ὀρθῶς καὶ νὰ μὴ εἶναι φανατικαὶ ὀπαδοὶ τῶν πολιτικῶν φρονημάτων τῶν πατέρων, τῶν ἀδελφῶν, τῶν συζύγων, εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας τῶν ὁποίων καὶ ἡ θρησκεία καὶ οἱ νόμοι ἃς συνετάξατε ταῖς ἐπιβάλλει νὰ ὑποτάσσωνται τυφλῶς; Πῶς δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν αὐταὶ τοὺς συνταγματικοὺς θεσμοὺς, ὧν πρόμαχοι τάσσεσθε, ἀφοῦ εἰς τὸν

οἶκον καὶ ἐν τῷ καθ' ἑκάστην βίῳ ἐπιβάλλετε αὐταῖς μοναρχίαν ἀπόλυτον, ἧς μονάρχην καὶ κύριον τάσσετε τὸν ἄνδρα;

Πολλάκις μέχρι τοῦδε καὶ τὸ ἐγράψαμεν καὶ τὸ εἴπομεν προφορικῶς πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῆς πατρίδος μας ἄνδρας. Δὲν θὰ κάμετε τίποτε ἐνόσῳ ἡ γυνὴ ὁ ἕτερος τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν παραγόντων σας μένει ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ πλάνῃ. Τὴν θέλετε συνεργάτην καὶ βοηθόν; Ἀνεγείρατέ την ἐλευθερώσατέ την, χειραφετήσατέ την ἀπὸ τῶν γελοίων προλήψεων, αἵτινες τὴν κρατοῦσι δεσμίαν εἰς δουλοπρεπεῖς ἕξεις καὶ παραδόσεις.

Μὴ τῇ ἀποποιῆσθε τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου. Παύσατε τοῦ νὰ τὴν θεωρῆτε ὡς ὂν ὑποδεέστερον, ἀναγνωρίζοντες ἐν αὐτῇ τὰς ἰδιότητας τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεώς της, ἃς οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ τῇ ἀρνηθῇ. Νομοθετήσατε γενναῖόν τι ὑπὲρ πληρεστέρας καὶ σκοπιμωτέρας ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς, ὑπὲρ ἀνθρωπινωτέρου ἐν γένει μέλλοντός της, ἐὰν θέλητε νὰ ἐξασφαλίσητε καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὴν πατρίδα ὀπισθοφυλακὴν ὑγιᾶ καὶ ἀκατάβλητον, δυναμένην εἰς πάντα κίνδυνον νὰ τείνῃ ὑμῖν χεῖρα βοηθείας.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΜΑΪΟΥ

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνατείλῃ, ὅτε αἱ δύο νεάνιδες εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ πρωία ἦτο πλήρης θελγήτρου καὶ καλλονῆς.

Ἐλαφρὰ καὶ γλυκεῖα πνοὴ αὔρας ἔσειεν ἠρέμα τὰ πράσινα φύλλα τῶν δένδρων, καὶ διεσκόρπιζεν ἀνὰ τὴν διαυγεστάτην ἀτμόσφαιραν ἡδύτατα ἀρώματα· τὰ πτηνὰ ἔψαλλον ἁρμονικῶς, ἐξυμνοῦντα τὸν Πλάσαντα τὴν ὡραίαν φύσιν. Τὰ ἄνθη ὑπέρποτε περικαλλῆ ἀπέσταζον δρόσον, καὶ ὑπὸ τὴν παχεῖαν σαπφειρίνην χλόην δροσερὸν καὶ κρυσταλλῶδες ρυάκιον ἐκελλάρυζε ρέον ὀφιοειδῶς.

Αἱ νεάνιδες ἐβάδιζον διὰ μέσου πυκνῆς δενδροστοιχίας, ρίπτουσαι βλέμμα θαυμασμοῦ περὶ ἑαυτάς, καὶ ἀναπνέουσαι μεθ' ἡδονῆς τὸν καθαρὸν καὶ μυροβόλον ἀέρα ὅστις τὰς περιεκύκλου.

Εἶχον τὴν αὐτὴν περίπου ἡλικίαν καὶ ὡμοίαζον τὰς μυθικὰς νύμφας τῶν δασῶν ὑπὸ τὴν χιονώδη περιβολήν των.

Ἀμφότεραι περικαλλεῖς, ἦσαν ἐντελῶς ἀνόμοιαι πρὸς ἀλλήλας. Ἡ μὲν κομψὴ λεπτοφυής, χαριεστάτη εἶχε βοστρύχους χρυσοῦς καὶ ὡραίους ρεμβώδεις ὀφθαλμοὺς κυανοῦς ὡς αἱ μυοσωτίδες. Ἡ ἄλλη ἦτο δροσερὰ καὶ φιλομειδὴς μὲ μελανὴν βοστρυχώδη κόμην καὶ μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς καὶ σπινθηροβόλους.

Πόσον ὡραία εἶναι σήμερον ἡ πρωία, Αὔρα, εἶπεν ἡ μελανόφθαλμος Δροσὶς πρὸς τὴν σύντροφόν της, περιφέρουσα φαιδρῶς τὸ ζωηρὸν ὄμμα της μεστὸν εὐχαριστήσεως καὶ θαυμασμοῦ.

Καὶ ἀπορεῖς διὰ τὴν καλλονὴν τῆς πρωίας ταύτης, ἀπεκρίθη ἡ χρυσοβόστρυχος Αὔρα, ἢ ἐλησμόνησας ὅτι εἶναι ἡ πρώτη Μαΐου; Ὦ ναὶ ἡ πρώτη Μαΐου! πόσον θαλερὰ θὰ εἶναι τὰ ἄνθη! πόσον εὐώδη καὶ δροσερὰ θὰ εἶναι τὰ ῥόδα! ὦ σπεύσωμεν, Αὔρα, σπεύσωμεν, εἶμαι πολὺ πολὺ ἀνυπόμονος νὰ ἴδω· καὶ ἡ Δροσὶς λαβοῦσα τὸν βραχίονα τῆς φίλης της ἥρξατο τρέχουσα μέχρις οὗ ἀφίκοντο πρό τινος πρασιᾶς τοῦ κήπου, ἔνθα ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων ἀπειρία ἀνθέων καλλονῆς ἐξαισίας ἔθαλλεν.

Τὰ λείρια, αἱ δάλιαι, οἱ νάρκισοι, τὰ γαρύφαλα, τὰ γεράνια, τὰ ῥόδα καὶ πλεῖστα ἄλλα ἄνθη εὑρίσκοντο εἰς τὸ ζενίθ τῆς καλλονῆς των, καὶ ἀνέπεμπον τὰ μεθυστικὰ μύρα των εἰς τὸν αἰθέρα. Ἀλλὰ μεταξὺ πάντων τούτων ἓν ὑπερεῖχε καὶ εἰς αὐτὸ ἥρμοζε τὸ γέρας τῆς καλλονῆς καὶ τῆς εὐωδίας.

Ἦτο τοῦτο πορφυροῦν περικαλλέστατον ῥόδον τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἐξελθὸν τοῦ κάλυκος αὐτοῦ.

Ὦ! ἰδοὺ τὸ πρῶτον τοῦ Μαΐου ῥόδον, ἀνέκραξεν ἡ Δροσὶς καὶ οἱ μέλανες ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλησαν. Πρώτη τὸ εἶδον καὶ ἐγὼ θὰ τὸ δρέψω· καὶ μεθ' ὁρμῆς ἥπλωσε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸ ῥοδόχρουν ἄνθος, ὅτε ἡ Αὔρα ἐκράτησεν ἠρέμα τὸν βραχίονα τῆς φίλης της. Ἡ Δροσὶς τὴν ἠτένισεν ἔκπληκτος καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσύρῃ τὸν βραχίονά της, ἀλλ' ἡ ῥοδοπάρειος κόρη ρίπτουσα βλέμμα ἐμφαντικὸν ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς μελαγχροινῆς παιδίσκης, καὶ θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν κοραλίνων χειλέων της.

Σιωπή! τῇ εἶπε, δὲν ἀκούεις λοιπόν;

Ἡ Δροσὶς ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ μυστηριώδους ὕφους τῆς συντρόφου της καὶ ἔτεινε τὸ οὖς της· πράγματι δέ, ἤκουσεν ἐλαφρὸν ψίθυρον ἀναδιδόμενον ἐκ τῶν ἀνθέων, ὅστις μετ' ὀλίγον μετεβλήθη εἰς γλυκείας λεπτὰς φωνάς, μεταξὺ τῶν ὁποίαν μία διεκρίνετο καθαρῶς. Πόσον εἶμαι δυστυχές, ἔλεγε στενάζον τὸ ὡραῖον τοῦ Μαΐου ῥόδον. Σήμερον διὰ πρώτην φορὰν εἶδον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ὅμως σήμερον πέπρωται ν' ἀποθάνω. Πόσον ὡραῖον νὰ βλέπῃ τις τὸν καταγάλανον οὐρανόν, νὰ ἀκούῃ τὸ ἆσμα τῶν πτηνῶν καὶ νὰ αἰσθάνηται τὴν γλυκεῖαν τῆς αὔρας θωπείαν! Καὶ ὅμως ὅλα ταῦτα πέπρωται νὰ στερηθῶ εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην αὐγὴν τοῦ βίου μου, κατὰ τὴν ὡραιοτάτην τοῦ Μαΐου πρωΐαν. Ὦ! διατὶ ὁ ὡραῖος αὐτὸς μὴν ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ χρυσοπλόκαμος εἰσερχόμενος νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τῶν ἀνθέων; Διατὶ ἡ πρωία αὕτη ἡ γλυκυτάτη καὶ τόσον ποθητὴ εἰς ὅλους, δι' ἡμᾶς νὰ εἶνε πρόξενος θανάτου; Φεῦ! ἐὰν ἐγνώριζον οἱ λέγοντες ὅτι ἀγαπῶσι τὰ ἄνθη, πόσον κακὸν μᾶς προξενοῦν ἀποχωρίζοντες ἡμᾶς τῆς μητρός μας γῆς, οὐδέποτε θὰ μᾶς ἤγγιζον, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἄφινον νὰ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ τὸν βραχύτατον βίον μας. Ὦ! ἐὰν ἐγνώριζον αἱ τρυφεραὶ καὶ χαρίεσσαι αὗται κόραι πόσην ἡ θελκτικὴ αὐτῶν ὄψις μᾶς προξενεῖ φρίκην καὶ ὀδύνην, οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὰς λευκὰς χεῖράς των νὰ ἐγκληματίσωσι! Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύνανται νὰ μᾶς ἐννοήσουν καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀγγελικῶν πλασμάτων τὸν θάνατον θὰ λάβωμεν· καὶ τὸ ῥόδον ἐστέναξε, μετ' αὐτοῦ δὲ ἐστέναξαν καὶ τὰ λοιπὰ καλλίφυλλα ἄνθη.

Αἱ νεάνιδες ἔμειναν ἄφωνοι ἐκ θαυμασμοῦ, διότι ὁλόκληρον τοῦ ῥόδου τὴν ὁμιλίαν παραδόξως ἤκουσαν.

Βλέπεις τί ἤθελες νὰ πράξῃς, εἶπε πρὸς τὴν Δροσίδα διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς της ἡ Αὔρα, δακρυσμένους ἔχουσα τοὺς ὡραίους κυανοῦς ὀφθαλμούς της.

Ἂς ἀποδείξωμεν ἐξηκολούθησεν ὅτι πραγματικῶς ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη καὶ οὐδέποτε πλέον ἂς ἐγγίσωμεν αὐτά· μήπως δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ τὰ βλέπωμεν θάλλοντα πλησίον τῆς μητρός των γῆς; Ἀρ' οὐ εἴχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσωμεν τὰ ἄνθη ὁμιλοῦντα, ἂς ἐργασθῶμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν των, στερούμεναι τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ κοσμώμεθα δι' αὐτῶν, καὶ ἔχουσαι ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν συναίσθησιν τοῦ εὐεργετήματός μας, τὸ

ὁποῖον οὐδέποτε οἱ ἄλλοι θὰ ἐννοήσωσι, ὡς μὴ ἀκούσαντες ὅ,τι ἡμεῖς ἠκούσαμεν κατὰ τὴν ὡραιοτέραν τοῦ βίου μας πρωτομαγιάν. Συμφωνεῖς;

Ἡ μελάγχρους Δροσὶς δὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἐνηγκαλίσθη ἐν σιωπῇ τὴν ξανθόκομον φίλην της ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως. Ἔκτοτε τὰ ἄνθη τοῦ ὡραίου ἐκείνου κήπου ἤνθιζον καὶ ἐμαραίνοντο ἐπὶ τοῦ στελέχους αὐτῶν.

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ*

ΑΤΑΛΑΝΤΗ

Μακρά, κατάφυτος, θαλερὰ καὶ μυροβόλος πεδιὰς διατετμημένη εἰς ἀπείρων σχημάτων τμήματα καὶ ἐναλλάσσουσα χρῶμα ἀπὸ τοῦ σκοτεινοῦ ἐλαιόχρου μέχρι τῶν χρυσιζόντων κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῶν σταχύων θυσάνων, ἀποτελεῖ τὸ χωρίζον τὴν Νέαν Πέλλην ἀπὸ τῆς Ἀταλάντης διάστημα. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν μονοτονίαν τῶν σμαραγδίνων ἀποχρώσεων ποικίλλουσι πρασιαὶ ὁλόκληροι ἐκ μηκώνων, ὧν αἱ καταπόρφυροι κεφαλαὶ διευθύνονται φιλαρέσκως καὶ ἐν ἐπιχαρίτῳ καὶ κυματοειδεῖ τῶν πετάλων ταλαντεύσει, ὅπου ἡ ἐλαφρὰ τοῦ ζεφύρου πνοὴ ὠθεῖ αὐτὰς ὑπὸ τὰ δροσερὰ φιλήματά της. Τὴν γραφικωτάτην ταύτην πεδιάδα σκιάζουσιν ἀραιῶς ἀνὰ μακρὰς ἀποστάσεις ὑψηλαὶ καὶ ὑπερήφανοι λευκαὶ ἢ ἐλαιοφόρα δένδρα μὲ τὸ ἀργυρίζον φύλλωμά των, συμπληροῦντα θαυμασίως τὴν ὡραίαν εἰκόνα, ἥτις ἐκτυλίσσεται μεγαλοπρεπῶς πρὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ παρατηρητοῦ.

Ὡραία ἀμαξιτὴ ὁδὸς καθιστᾷ τὴν ἀπὸ νέας Πέλλης εἰς Ἀταλάντην μετάβασιν εὐχερεστάτην, μεγαλοπρεπὴς δὲ σιγὴ πλανᾶται ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἐφ' ὅλον τὸ χλοόσπαρτον τοῦτο διάστημα. Τὴν σιγὴν ταύτην διακόπτει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θροῦς βομβώδης πλησιάζοντος ποιμνίου, οὗ τὸ πλῆρες παραπόνου ἢ χαρᾶς βέλλασμα συνοδεύεται ποιητικώτατα ὑπὸ τοῦ ἤχου τῶν ἀπὸ τῶν λαιμῶν τῶν ζώων ἀνηρτημένων κωδωνίσκων.

Ἡ πόλις Ἀταλάντη εἶναι ἐρριμένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ἀκανονίστως ὀδοντοπλαιωσιμένης βουνοσειρᾶς τοῦ Χλωμοῦ, μακρόθεν δ' οἱ λευκοὶ οἰκίσκοι καὶ οἱ ἐκ λεμονοδένδρων κῆποι προσδίδουσιν αὐτῇ ὄψιν γελαστὴν καὶ ἀρκούντως εὐάρεστον.

Μήπως ἱδρύτρια τῆς πόλεως ταύτης εἶναι ἡ ὡραία μυθολογουμένη ὁμώνυμος ἁμαζών, διενούμεθα, ἐφ' ὅσον ἡ ὁδηγοῦσα ἡμᾶς ἅμαξα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἐν λόγῳ πολίχνην; Ἴσως ἐπὶ τῆς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεποῦς ταύτης πεδιάδος εἶχεν ἄλλοτε ἡ ὑπερήφανος διὰ τὸ κάλλος της κόρη προσκαλέσει εἰς ἱππικοὺς ἀγῶνας, πάντας τοὺς ἥρωας τῶν χρόνων ἐκείνων, θέσασα ὡς γέρας διὰ τὸν νικήσοντα αὐτὴν τὴν ἡγεμονικὴν χεῖρα της. Ἴσως ἐδῶ ὁ εὐτυχέστερος τῶν μνηστήρων ἔρριψε πρὸς ἀποπλάνησιν αὐτῆς τὰ τρία χρυσᾶ μῆλα ἅτινα ὁ πανοῦργος τῆς Ἀφροδίτης υἱὸς τῷ εἶχε προσφέρει.

Ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων συνοδευόμεναι εἰσήλθομεν εἰς τὴν κυρίως πόλιν. Οἵα ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ ἰδανικοῦ ὡραίου ὀνείρου εἰς πεζοτάτην καὶ σκαιὰν πραγματικότητα! Τῆς πόλεως προτάσσονται ὡς προμαχῶνες, οὕτως εἰπεῖν, τὰ κρεοπωλεῖα μετὰ τῶν συναφῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τῆς προβληματικῆς πάντοτε τοῦ ἀέρος καθαριότητος. Ὁ ὀφθαλμὸς μαγευμένος ἐκ τῶν γραφικωτάτων εἰκόνων, αἵτινες μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐξετυλίσσοντο πρὸ αὐτοῦ, εὑρίσκεται ἀποτόμως πρὸ τῆς εἰδεχθοῦς θέας ζώων νεκρῶν, μὲ σάρκας ὑπομελαίνας μὲ μῦς σχεδὸν ἀσπαίροντας ἔτι ἐκ τῆς ἐναγωνίου τοῦ θανάτου ὀδύνης. Ἀντὶ τῆς τέως θαλλερᾶς καὶ ἀκμαζούσης γῆς τῆς ἀποπνεούσης μυροβόλα ἀρώματα, ἐδῶ ἡ γῆ ὄζει, ποτισμένη μὲ αἷμα, καὶ ἀντιλαλοῦσα ἔτι τὴν τελευταίαν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῶν ἐπ' αὐτῆς σφαζομένων ἀμνῶν.

Ὁδὸς ἀνωφερής, ἀτάκτως καὶ ἀκανονίστως διὰ λίθων καὶ χαλύκων ἐγκατεσπαρμένη, καὶ περιβαλλομένη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ὑπὸ παλαιῶν καὶ σεσαθρωμένων ξυλίνων οἰκιῶν φέρει πρὸς τὸν ναὸν τῆς πόλεως, κείμενον ἀκριβῶς ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς.

Ἐὰν ὁ ξένος κρίνῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀταλάντης ἐκ τοῦ οἴκου, ὃν ἵδρυσαν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ των, βεβαίως δὲν δύναται ἢ νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρώτιστον καὶ ὑπέρτατον αὐτῶν αἴσθημα εἶναι τὸ θρησκευτικόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου πάντα τὰ λοιπὰ ὠχριῶσιν, ἐξαφανίζονται.

Εὐπρεπής, ἰδιόρρυθμος, εὐρύχωρος, μὲ ἀρκετὰ καλὰς εἰκόνας, μὲ ἀρχιτεκτονικὴν ἀκανόνιστον μέν, ἀλλὰ προφανῶς ἐπιμεμελημένην ἐκτέλεσιν, μὲ κίονας παμμεγέθεις ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, μὲ τέμπλον ἐπίσης ἐκ λευκοτάτου ἀποστίλβοντος Πεντελικοῦ, μὲ φατνώματα δεξιῶς καὶ ἁρμονικῶς ἐπεξειργασμένα, ὁ ναὸς οὗτος εἶναι σχεδὸν ἡ μόνη οἰκοδομή, ἥτις παρουσιάζει ἐν τῷ συνόλῳ της ἁρμονίαν καὶ συνεκτικότητα.

Ἀλλ' οἱ Ἀταλαντιεῖς οἱ τόσον φιλοτίμως ἐργασθέντες, ὅπως ἱδρύσωσι τῷ Θεῷ οἶκον ἄξιον τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης του περιώρισαν εἰς τὸν ναὸν τοῦτον πάσας τὰς περὶ οἰκοδομικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς φροντίδας των. Αἱ οἰκίαι των, ἐκτὸς εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων εἶναι μᾶλλον ἑτοιμόρροπα ἐρείπια, χωρὶς σχέδιον, χωρὶς διαίρεσιν, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην κανονικότητα.

Τὰ σχολεῖα, ἐν οἷς φοιτῶσι καὶ ἐκπαιδεύονται τὰ τέκνα των εἶναι ἀληθεῖς τρῶγλαι, ἀκατάλληλοι ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς σταῦλοι ζώων. Ἐπεσκέφθημεν τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς πόλεως. Ἀποτελεῖται ἐξ ἐπιμήκους τετραγώνου διαμερίσματος διῃρημένου εἰς αἴθουσαν καὶ μικρὸν δωμάτιον.

Τὰ ὀλίγα καὶ παλαιότατα θρανία μόλις ἀρκοῦσι διὰ τὸ ἥμισυ τῶν μαθητριῶν, αἱ λοιπαὶ δὲ ἢ κάθηνται χαμαὶ ἢ φέρουσιν ἐκ τῶν οἰκιῶν των μικροὺς σκίμποδας. Οὔτε τράπεζα διὰ τὰς διδασκάλους, οὔτε καθίσματα δι' αὐτάς, οὔτε πίνακες ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας, οὔτε χάρται γεωγραφικοί, οὔτε κιμωλία, οὔτε ὕαλοι εἰς τὰ εὐρωτιῶντα καὶ σαθρὰ παράθυρα, οὔτε στέγη πλήρης, ἀφοῦ δύναταί τις δι' αὐτῆς νὰ ἐπιδοθῇ εἰς με-

---

* Ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς παρεισέρρυσαν λάθη τυπογραφικά, ἅτινα ἐν πολλοῖς καταστρέφουσι τὴν σημασίαν καὶ συνεκτικότητα τῶν ἐκτεθεμένων. Οὕτω ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ παρετέθη ἓν **καὶ** μεταξὺ τῶν λέξεων **μελέτης** καὶ **τοῦ**. Ἐν τῷ ε' στίχ. τῆς 6' στήλης **ἐγκατελείπομεν** ἀντὶ **ἐγκαταλείπομεν**. Ἐν τῷ ιη' στίχ. **μελανὸν** ἀντὶ **γαλανόν**. Ἐν τῇ 2α σελ. στίχ. γ' **Δρυείδων** ἀντὶ **Δρυάδων**. Ἐν τῷ ζ' στίχ. **τοῦ ὑπάτου** ἀντὶ **τῆς ὑπάτου** (ἐννοοῦσα τὴν Σουνιάδα Ἀθηνᾶν). Ἐν τῷ 29ῳ στίχ. τῆς 2ας στήλης **ἐγκατασπερμένοι** ἀντὶ **ἐγκατεσπαρμένοι**. Ἐν τῷ 31ῳ στίχ **κύμης** ἀντὶ **κώμης**. Ἐν τῷ 54ῳ στίχ. **ὀστρίων** ἀντὶ **ὀστρέων**. Ἐν τῷ 56ῳ στίχ. τῆς 3ης σελ. **νηριὴς** ἀντὶ **Νηρηΐς**. Ἐν τῷ 10ῳ στίχ. τῆς 6' στήλης **τῆς βουνοῦ** ἀντὶ **τοῦ βουνοῦ**.

λέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ὅταν βρέχῃ μαθήτριαι καὶ διδασκάλισσαι συνωθοῦνται ὑπὸ τὰς θύρας ἢ ζητοῦσιν ἄσυλον εἰς τὰς παρακειμένας οἰκίας.

Καὶ τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦτο εἶναι μοναδικὸν ἐν Ἀταλάντῃ. Ἐνταῦθα φοιτῶσι καὶ τῶν ἑκατομμυριούχων καὶ τῶν πολιτευομένων καὶ τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τὰ θυγάτρια. Ἰδοὺ ἀκριβῶς ὅ,τι ἀποδεικνύει ὅτι ἐὰν οἱ Ἀταλαντιεῖς εἶναι καλοὶ χριστιανοί, εἶναι ὅμως κάκιστοι καὶ ἀσεβέστατοι πρὸς τὰ τέκνα των γονεῖς. Στέλλουσιν αὐτὰ εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπως ὁδηγῶσι τὰ κτήνη των εἰς τὸν σταῦλον. Λησμονοῦσιν ὅτι ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ μόρφωσις δὲν δίδεται μόνον διὰ τοῦ μαθήματος, ὅπερ ἡ διδάσκαλος διδάσκει, ἀλλ' ἰδίως ἐκ τῆς ὑγιοῦς καὶ καθαρᾶς ἀτμοσφαίρας ἐν ᾗ τὸ παιδίον ζῇ, ἐκ τῆς εὐκόσμου καὶ ἁρμονικῆς διατάξεως τῶν περικυκλούντων αὐτὸ ἀντικειμένων, ἐκ τῆς φιλοκάλου καὶ καλλαισθήτου ἀναπτύξεως πασῶν τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἐν τοιαύτῃ τρώγλῃ θὰ ἐξεγείρῃ τὴν τυχὸν ἀμβλεῖαν τῆς κόρης ἀντίληψιν, θὰ ἀφυπνίσῃ τὸ πνεῦμα, θὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν της; Ποῦ εἶναι τὰ ὄργανα ἢ τὰ σκεύη ἐκεῖνα δι' ὧν βοηθουμένη ἡ διδάσκαλος θὰ δώσῃ σαφῆ τινα ὁρισμὸν καὶ συγκεκριμένην, οὕτως εἰπεῖν, μορφὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν της; Πῶς ἐν σχολῇ ἄνευ θρανίων καὶ ἄνευ τῶν ἀπολύτως χρειωδῶν, ἐν σχολῇ ἧς τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας σας, ἐν σχολῇ, ἥτις ὡς μόνον ἔπιπλον ἔχει τὰ πεπαλαιωμένα τῶν καλπῶν κιβώτια, ποῦ ἐρωτῶμεν καὶ πῶς ἡ μικρὰ κόρη θὰ σχηματίσῃ ἔστω καὶ ἀσθενῆ ἰδέαν περὶ τάξεως, περὶ ἁρμονίας, περὶ καθαριότητος, περὶ καλοῦ ἐν γένει;

Καὶ ἐὰν διὰ πάντα ταῦτα οἱ Ἀταλαντιεῖς ἀδιαφορῶσιν ἡ κατάστασις τοὐλάχιστον τῆς ὑγείας τῶν τέκνων των, τῆς ἐν κινδύνῳ ζωῆς αὐτῶν δὲν τοὺς συγκινεῖ;

Αἱ πλεῖσται τῶν δυστυχῶν αὐτῶν κορασίδων ἔχουσιν ὄψιν ὠχράν, καχεκτικήν, μαρασμώδη. Εἶναι ἀληθὲς ἔγκλημα νὰ ἐπιτρέπηται εἰς τὴν σχολὴν νὰ παρασκευάζῃ νεότητα ἀσθενικήν, νὰ πωλῇ ἐλαχίστας καὶ ἀτελεστάτας γνώσεις ἀντὶ τῆς ὑγείας τῶν μελλουσῶν τοῦ τόπου μητέρων.

Καὶ ἐὰν ἀδιαφορῶσι διὰ τὴν ὑγείαν τῶν τέκνων των, δὲν τοὺς συγκινεῖ τοὐλάχιστον αὐτὴ ἡ ἰδική των εὐμάρεια, αὐτὴ ἡ τῆς φυλῆς ἐξασθένησις, αὐταὶ αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις των;

Ἀλλ' ἐὰν οἱ ἄνδρες ἀδιαφορῶσι διὰ πάντα ταῦτα, τί γίνονται λοιπὸν αἱ γυναῖκες, αἱ μητέρες, αἵτινες ἐγέννησαν μὲ πόνους καὶ ἐγαλούχησαν μὲ ἀγρυπνίας καὶ ἀγῶνας τὰ τέκνα των; Διατί, προκειμένου περὶ τῆς ὑγείας καὶ ζωῆς τῶν προσφιλῶν τούτων ὑπάρξεων οὐδεμίαν αὐταὶ λαμβάνουσι πρωτοβουλίαν;

Ὁ τόπος των ἔχει παρελθὸν ὑπερτάτης γυναικείας δράσεως. Ἡ φυλὴ τῶν Λοκρῶν, ὡς καὶ ὁ Στράβων καὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι ἐγυναικοκρατεῖτο. Καὶ ἀπὸ μητέρων δὲ ὠνομάζοντο, ἀναφέρει ὁ Στράβων, δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς ὑπερτάτης ἐνταῦθα ἐπικρατήσεως τῆς γυναικός. Καὶ μέχρι σήμερον οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀταλαντιέων φέρουσι τὸ κύριον τῆς μητρὸς ὄνομα, ὡς ὁ Γιῶργις τῆς Ταρσίας, ὁ Δημήτριος τῆς Ἑλένης, ὁ Ἀνδρέας τῆς Ἐλπίδος.

Ὡς δ' ἐν τῇ πολιτικῇ τόσῳ ἐνεργὸν λαμβάνουσιν αὐταὶ μέρος, ὥστε πολλαὶ ἐξ αὐτῶν σπουδαιότατοι πολιτικοὶ παράγοντες νὰ θεωρῶνται, οὕτω καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγιοῦς μορφώσεως τῶν τέκνων των ὤφειλον νὰ ἐπιδεικνύωσι μεῖζον ἐνδιαφέρον.

Ἂς μὴ λησμονῶσιν, ὅτι ἡ πόλις των φέρει ὄνομα ἡρωίδος, ἧς ἡ σωματικὴ εὐεξία καὶ ρώμη ὑπερέβη πᾶν ὅριον, πρὸ τῆς ὁποίας τεσσαράκοντα βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐν οἷς καὶ ἡμίθεοι καὶ ἥρωες ὡς ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης, ὁ Ἰάσων, ὁ Θησεὺς καὶ ἄλλοι ἔκλινον γόνυ ἐν τῷ πεφημισμένῳ ἐκείνῳ ἀγῶνι κατὰ τῆς καταδιώξεως τοῦ λυμαινομένου τὰς εὐφορωτάτας τῆς Καλυδῶνος πεδιάδας κάπρου, ὃν μόνη αὐτὴ ἐπλήγωσε καὶ συνέλαβε ζῶντα, λαβοῦσα παρὰ πάντων τῶν μετ' αὐτῆς συνεκστρατευσάντων τὸ γέρας τῆς νίκης.

Τοιοῦτον ἔνδοξον παρελθὸν τῆς προστάτιδος, οὕτως εἰπεῖν, τῆς πόλεώς των ἐπιβάλλει εἰς τὰς Ἀταλαντίδας ὑποχρεώσεις μεγάλας. Ἐκείνη ἦτον ὡραία καὶ ἰσχυρά, ἃς ἐπιδιώξωσιν ὑπὲρ τῶν θυγατέρων των τὸ δεύτερον τοὐλάχιστον ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων, ἵνα οὕτω ἐκ μητέρων ὑγιῶν εὐσταλεῖς καὶ ρωμαλέους πολίτας ἀνατρέφωνται, δυνάμενοι καὶ τῆς φυλῆς των τὸ γόητρον νὰ διατηρήσωσι καὶ τὴν πατρίδα ἐν δεδομένῃ στιγμῇ νὰ ὑπερασπίσωσι.

ΗΛΘΕΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ

Χελιδονάκι μου γοργό, πάλ' ἦλθες ἀπ' τὰ ξένα
Μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην σου, τὰ δυὸ ζευγαρωμένα,
Ἦλθα κι' ἐγὼ ἀπ' τὰ μακρυνά, πουλί μου, σὰν ἐσένα
Μὰ ἦλθα ὁλομόναχη! μὲ μάτια δακρυσμένα!
Γιατ' ἄφισα στὴν ξενητειὰ προσωπ' ἀγαπημένα,
Γιατὶ ἀποχωρίσθηκα ἀδέλφια ζηλεμένα.
Ἔζησα, χελιδόνι μου, ἐκεῖ εὐτυχισμένη,
Στὴν πενεμένη τὴ Φραγκιά, στὴν κοσμοξακουσμένη.
Μὰ ἡ πατρίδα εἶν' ποιὸ γλυκειά, εἶν' ποιὸ λαχταρισμένη
Μόνον π' ἀποχωρίσθηκα τ' ἀδέλφια μ' εἶμ' θλιμμένη.
Ἄχ! χελιδόνι κάμε μου μιὰ χάρι, μιὰ μεγάλη!
Δωσέ μου τὰ πτεράκια σου νὰ σχίσω τὰ πελάγη,
Νὰ πάγω 'κεῖ νὰ τοὺς ἰδῶ μόνον γιὰ μιὰ στιγμοῦλα
Καὶ πάλι νὰ ξανάλθω 'δῶ στὴν ποθητή μ' μανοῦλα.

Ἀγλαΐα Δ. Σύρμα

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Διατὶ λέγομεν μαμᾶ καὶ μπαμπᾶ καὶ ὄχι πατέρα καὶ μητέρα; Τοιαύτην, ὡς ἔγγιστα ἐρώτησιν, μοὶ ἀπηύθυνεν μιᾷ τῶν τελευταίων ἡμερῶν ὁ μικρὸς υἱός μου. Ἐσιώπησα μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν οἱονεὶ φιλοσοφικὴν ἐρώτησιν τοῦ ἑπταετοῦς παιδίου. Τί ἀκριβεῖς παρατηρηταὶ τὰ παιδία! Ἐὰν ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀναδιφοῦσαι τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα οὐδαμοῦ ἀπαντῶμεν τὰς λέξεις ταύτας. Καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν οὐδέποτε ἀπεκάλεσε τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ μητέρα Μαμᾶ.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων μητέρων τῶν προγόνων ἡμῶν: Ἐκείνων αἵτινες ἐπότισαν διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν τὴν γῆν ταύτην τῆς ἐλευθερίας; Ἐπέτρεπον ἄρά γε αἱ μητέρες τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Βότσαρη, τοῦ Διάκου καὶ τόσων ἄλλων ἡρώων, ν' ἀποκαλῶσι τοὺς γεννήτορας αὐτῶν μπαμπᾶ καὶ μαμᾶ; Βεβαίως ὄχι. Διατὶ λοιπὸν ἡμεῖς αἱ καυχώμεναι ὡς ἑλληνοπρεπῶς παιδαγωγοῦσαι τὰ ἡμέτερα τέκνα, διατὶ νὰ μὴ ἐθίζωμεν αὐτὰ νὰ μᾶς ἀποκαλῶσι διὰ τῶν ἑλληνικωτάτων λέξεων πατὴρ καὶ μήτηρ;

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐάν, ἀπὸ τοῦ μεγάρου τῶν πλουσίων μέχρι τῆς πενιχρᾶς καλύβης, ἀπεσκορακίζοντο αἱ ξενίζουσαι κατὰ τὴν ἔκφρασιν αὐταὶ λέξεις καὶ εἰσήγετο τὸ παλαιὸν καὶ Ἑλληνικώτατον ὄνομα, πατὴρ καὶ μήτηρ! Εἶναι τόσον ἐκφραστικαὶ αἱ λέξεις αὗται καὶ ἀποπνέουσι τοιαύτην γλυκύτητα, ἧς ὑστεροῦσι κατὰ πολλὰ ὅλαι αἱ ἄλλαι.

Ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ τότε μὲ τὰς παιδαγωγούς, ὧν αἱ πλεῖσται εἶναι Γαλλίδες, Ἐλβετίδες ἢ δὲν εἰξεύρω τι. Νομίζω καὶ μετ' ἐμοῦ τὸ νομίζουσι πᾶσαι αἱ ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν ἀποκαλούμεναι μητέρες, ὅτι ἠδύναντο νὰ ὑποχρεωθῶσιν αὗται νὰ χρῶνται ταῖς λέξεσι père καὶ mère ἀντὶ τοῦ papa καὶ maman. Ἴσως εἴπωσί τινες, τοῦτο σημαίνει παίζειν μὲ τὰς λέξεις. Ἀλλ' ἐκ τῶν λέξεων τούτων, ἐκ τῆς ταινίας, ἥτις κοσμεῖ τοὺς πίλους μικρῶν τινων παιδίων, καὶ ἥτις ταινία φέρει ἀντὶ Ἑλληνικῶν λέξεων ξένης ἐθνικότητος τοιαύτας, ἐκ τοῦ χαιρετισμοῦ, ὃν ὤφειλε τὸ παιδίον ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης ἡλικίας ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν γαλανόλευκον ἡμῶν σημαίαν ὁσάκις πρὸ αὐτῆς διήρχετο, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων μικρῶν, κατὰ τὸ φαινόμενον, πραγμάτων, ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ Ἑλληνοπρεπὴς τῶν παίδων ἀγωγή, ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πρὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἀφοσίωσις. Δύναταί τις τὴν οἰκίαν του πυρποληθεῖσαν, ἢ τὴν περιουσίαν του ἀπολεσθεῖσαν, ν' ἀνοικοδομήσῃ ἢ ν' ἀνακτήσῃ· ἀλλὰ πατρίδα ἐὰν δὲν εἶναι ἕτοιμος νὰ χύσῃ τὸ ἴδιον αἷμα ὑπὲρ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐλευθέραν.

Δὲν ἀριθμοῦμεν ἑκατοντάδα ἐτῶν, ἀφ' ἧς διὰ τῆς ἐθελοθυσίας τῶν προγόνων ἡμῶν ἀνεκτήσαμεν τὸ πολύτιμον δῶρον τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἐν τούτοις ὁλονὲν καταρρίπτομεν τὰ πάτρια ἔθιμα εἰσάγουσαι ἐν ταῖς οἰκογενείαις μας, ὅ,τι κακὸν καὶ ἀπορριπτέον ἐκ τῶν ξένων.

Διὰ παιδαγωγῶν ξένων διδάσκομεν τὰς θυγατέρας ἡμῶν, ἐπιλανθανόμεναι τοῦ Πλουτάρχου, συνιστῶντος ὡς προσὸν πρῶτον τῶν τροφῶν, συνεπῶς καὶ τῶν παιδαγωγῶν τὸ νὰ ἦναι Ἑλληνίδες. Τὴν ὡραίαν καὶ ποιητικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, ὡς δεύτερον μάθημα τιθέμεναι ἐκμανθάνομεν αὐταῖς τὴν Γαλλικὴν ἢ τὴν Ἀγγλικὴν πρῶτον.

Διασχίζουσι θαλάσσας, διαπερῶσιν ὄρη προσκαρτεροῦντες τοῖς πάγοις, τῇ βροχῇ καὶ τῇ χιόνι, ὅπως ἔλθωσιν οἱ ξένοι καὶ θαυμάσωσι τὰ ἔργα τῆς μεγαλοφυίας τῶν προγόνων ἡμῶν, ὅπως ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν τόπον ἔνθα ἀπεθανατίσθησαν τόσοι ἥρωες, καὶ ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες ἀμελοῦμεν τὸ πρώτιστον ἡμῶν καθῆκον τοῦ νὰ ἐμφυτεύσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν παίδων ἡμῶν τὸν πρὸς τοιαύτην πατρίδα καὶ τοιούτους προγόνους σεβασμόν. Διὰ τῶν θυγατέρων ἡμῶν ποτίζονται αἱ μεταγενέστεραι γενεαὶ τὸ γάλα τῆς πρὸς τὰ πάτρια ἀδιαφορίας. Ἔχουσι καὶ οἱ πάγοι τοῦ Βορρᾶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν, ἔχει καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως τὰς τέρψεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἐδῶ ὁμιλεῖ ἡ φύσις. Εἰς πᾶσαν ὥραν, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἀνοίξεως δυνάμεθα νὰ ριζώσωμεν εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων ἡμῶν τὴν πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ μεγάλην ἡμῶν Ἑλλάδα ἀγάπην. Ἂς μάθωσι τὰ παιδία ἀπ' αὐτῆς τῆς παιδικῆς των ἡλικίας τὴν ἀξίαν τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων τοῦ μεγίστου τῶν φιλοσόφων Σωκράτους: «*Καὶ πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον.*»

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου.

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Μεγάλη ἀληθῶς καὶ ὡραία ὑπῆρξεν ἡ ἰδέα ἐκείνων, οἵτινες ἐσκέφθησαν νὰ φέρωσι μέχρι τῆς χώρας τῶν Πυραμίδων καὶ τῆς Σφιγγός, τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ εὐγενεῖς τῶν Μουσῶν θεράποντας. Τίς δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἡ εἰς Αἴγυπτον ἐπίσκεψις τῆς Ἑλληνικῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας, εἶχε τὸν ἱερὸν σκοπὸν νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ μήτηρ Ἑλλάς, δὲν ἀφῆκε νὰ καταρρεύσωσιν οἱ ἱεροὶ τῶν Μουσῶν βωμοί, οὐδὲ νὰ μαρανθῇ ὁ θαλερὸς βλαστὸς τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, ἥτις ἄλλοτε ἐδέσποσεν ὅλου τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις μὴ γνωρίζων ὅρια, ὅταν ἐθνικὸς λόγος τὸν ἐξεγείρῃ, διεχύθη ἀκράτητος ἐκ πάσης ἑλληνικῆς καρδίας.

Ἡ ἐπιτυχία δὲ τοῦ ἔργου τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ἐνταῦθα, μεθ' ὅλας ἃς παρεῖχε πραγματικὰς καὶ σπουδαίας δυσχερείας ὑπῆρξε πλήρης, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα καὶ πρωτοβουλίαν τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Σπάθη, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου ἐργαζομένων μελῶν αὐτῆς, χάριν εἰς τὴν ἑλληνικὴν τῆς Αἰγύπτου παροικίαν, ἥτις ἔδειξε τόσην καλὴν θέλησιν, ἀνέπτυξε τόσας θαυμαστὰς εὐκολίας, ἐποιήσατο τοιαύτην ἐγκάρδιον δεξίωσιν, ἀνοίξασα τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ὅπως ἐνθέρμως περιβάλῃ τοὺς καλλιτέχνας τούτους τῆς Ἑλλάδος, τοὺς νέους τούτους θεράποντας τῶν Μουσῶν.

Ὅτι ἀληθῶς ἡ Ἑλλὰς δύναται ἔτι νὰ διαπρέπῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καλλιτεχνίας καὶ ὅτι τάσσουσα τὸ πνεῦμα πρὸ τῆς ὕλης δύναται ὁπόταν θέλῃ νὰ ἀναδείξῃ ἀριστουργήματα, ἔστω μία ἀπόδειξις καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία, ἥτις εἶναι ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἐψεύσθησαν, ὅσοι εἶπον, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπέθανε, πνιγεῖσα ὑπὸ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ σάλου τῶν παθῶν, ὡς τὸ φῶς λυχνίας ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Οὐχί· ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος ζῇ θερμὴ καὶ ὑπερήφανος, ὡς εἰς τὰς ἡμέρας τῆς πρώτης αὐτῆς λαμπρότητος καὶ ἰσχύος, τὸ δὲ ἑλληνικὸν πνεῦμα ἤρξατο καὶ πάλιν σκιρτῶν καὶ ἀναδίδον αἴγλην ἀκτινοβόλον καὶ μυστηριώδη. Ναί, ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀπέθανε. Τὰ διάφορα αὐτῆς προοδευτικὰ ἔργα τὸ ἀποδεικνύουσιν. Νῦν δὲ ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία διὰ τῶν θαυμαστῶν προσδων της μᾶς πείθει σοβαρῶς, ὅτι ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς πεπροικισμένη μὲ τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, τὸ θάρρος τοῦ ὑψηλοῦ, τὸν ἔρωτα τοῦ ὡραίου, πλαναται ὡς φωτεινὸν μετέωρον καὶ ὡς σέλας φαεινὸν φωτίζει τὴν νύκτα τῶν ἔξω τέκνων της, ἐν ᾧ ἀτενίζει εὔελπις πρὸς τὸ ὄρος τὸ ὑπὸ φωτὸς περικυκλούμενον καὶ ὑπὸ αἰθέρος περιλουόμενον, ὅπερ καλεῖται πρόοδος.

Δικαίως λοιπὸν σύσσωμος ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου, ἐνεκολπώθη καὶ ἐπεδοκίμασε τὸ νέον τοῦτο ἔργον τῆς ἑλληνικῆς προόδου, διότι δι' αὐτοῦ διαβλέπει τὸ σημεῖον δι' οὗ ἐδόθη ἀρχὴ ἀφετηρίας καὶ ἀνελίξεως, αὐγὴ φαεινὴ ὑποφωσκούσης χρυσῆς ἡμέρας, δι' ἧς θὰ βαδίσῃ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν καλλιτεχνία βαίνουσα ὁσημέραι ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ τείνουσα, ὡς πρότερον, εἰς τὸ ὕψιστον τῆς τελειότητος σημεῖον.

Ἀναλύων δέ τις τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἀνεκίνησεν ὁ ἀληθῶς ὑψηλὸς καὶ μέγας τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας σκοπός, αἰσθά-

νεται, ὅτι καθίσταται μᾶλλον ὑπερήφανος, εὐτυχέστερος, ἀξιοπρεπέστερος, δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ἐθνισμόν του, καὶ μεθ' ὑπερηφανείας διευθύνει τὰ βλέμματα πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, πρὸς τὴν ἀγαπητὴν ταύτην καὶ πολύτιμον πατρίδα τοῦ πνεύματος, πρὸς αὐτήν, ἥτις ἔσχε τὰς πρώτας ἀφοσιώσεις τῆς νεότητος ἡμῶν, πρὸς αὐτὴν ἥτις ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς μας, ἧς ὑπερήφανοι θαυμάζομεν καὶ εὐλογοῦμεν τὰς προοδευτικὰς τάσεις, πρὸς αὐτὴν ἧς συνεμερίσθημεν καὶ ὑπέστημεν τὰς δοκιμασίας καὶ ἧς διορῶμεν δι' ἀκλονήτου βεβαιότητος τὸ μέλλον ἀνώτερον παντὸς ἀντιζήλου ἔθνους, διότι εἰς αὐτὴν ἀνήκει ἡ δόξα νὰ βαδίσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μεγάλων καὶ γενναίων ἔργων.

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἑλληνικὴν παροικίαν, δι' ἣν δὲν εἴμεθα ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι, διότι διὰ τῆς ἐνθουσιώδους πρὸς τὴν Φιλαρμονικὴν Ἑταιρίαν ὑποδοχῆς αὐτῆς, ἀπέδειξε θησαυροὺς φιλοπατρίας, καρδίας ἀληθῶς ἑλληνικάς, ψυχὰς ἐνθουσιώδεις καὶ πλήρεις ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης πρὸς πᾶν ὅ,τι ὡραῖον καὶ εὐγενές. Εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἥτις χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν προσωπικότητα καὶ δὴ καὶ τῆς τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πρὸ πάντων τῆς τοῦ ἀκαμάτου εὐεργέτου τοῦ ἔθνους κυρίου Ἀβέρωφ, ὅστις μετὰ στοργῆς πατρικῆς ὄντως ἐγκολποῦται πᾶσαν ἐθνικὴν ἰδέαν, καὶ ὅστις ἀποβαίνει μία ἀπὸ τὰς δόξας τῆς Ἑλλάδος, ἀπέδειξεν ὅτι κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν, φιλοστόργως καὶ πάνυ προθύμως εἰς πᾶν τὸ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐθνικὸν ἔργον ἐρχομένη πρώτη καὶ μεγάλη ἀρωγός.

Ἐρχομένη ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία ἐνταῦθα καὶ τοιαύτης τυγχάνουσα ὑποδοχῆς, ἀποκαλύπτει, ὅτι ὄχι μόνον διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόντος συνδέεται ἡ Αἴγυπτος μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν αἰσθημάτων τῶν τόσων χιλιάδων Ἑλλήνων αὐτῆς, καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἱερὰ ἑστία ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων βιούντων εἰς ξένας χώρας, ὧν πρωτίστως οἱ Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἐθνικὸς παράγων σπουδαιότατος. Ὁ Ἕλλην πανταχοῦ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, πραγματικῶς ὑποφέρει εἰς τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς διὰ νὰ τὴν ἀνυψώσῃ, συμμερίζεται τῆς θλίψεώς της διὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ καὶ περιποιεῖται τὰς πληγάς της διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Διαλάμποντες καὶ ἐνθουσιῶντες οἱ τῶν Ἀθηνῶν καλλιτέχναι ἔρχονται νὰ μᾶς διδάξωσιν, ὅτι ὡραῖον μὲν καὶ εὐγενὲς πρᾶγμα εἶναι ἡ καλλιτεχνία, ἐκπροσωπεῖ δὲ τὴν ἰσχὺν τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ πνεύματος, ἔχουσα τὸ προσὸν τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων, ἀλλ' ὅτι οὐδαμοῦ καθ' ὅλας τὰς διακλαδώσεις τῆς προαγωγῆς αὐτῆς ἡ τέχνη, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ καθίσταται ἀναγκαιοτέρα, ὡραιοτέρα καὶ μᾶλλον δεσπόζουσα, ἢ ὅταν ἐφαρμόζηται εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰ ἔργα τὰ διὰ τὸ ἔθνος προωρισμένα. Ἀδύνατον δὲ νὰ μὴ παρετήρησέ τις τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ὅπερ ἐζωογόνει τοὺς Ἕλληνας τούτους καλλιτέχνας τοὺς ὑπὸ τοιαύτης βαθείας πίστεως πρὸς τὴν πατρίδα περιβαλλομένους καὶ τοσαύτης ἐλπίδος διὰ τὸ ὡραῖον αὐτῆς μέλλον ἐμφορουμένους.

Ὅταν ἀνέρχεταί τις τὰς βαθμίδας τῆς προόδου τοῦ ἀπὸ τῆς χθὲς μόλις ἀναγεννηθέντος ἔθνους μας, ὅταν ἡ φαντασία διὰ πτήσεως ταχυτέρας καὶ ὑψηλοτέρας ἐκείνης, δι' ἧς τὰ πτηνὰ διασχίζουσι τοὺς αἰθέρας, διαπερᾷ τὴν κονίστραν ταύτην τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἐνεργειῶν, ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ πνεύματος περιβάλλῃ τὰς ἐκτάσεις ταύτας, ὅπου ἐπιδεικνύονται οἱ ἐθνικοὶ θησαυροὶ τῆς προαγωγῆς ἡμῶν, βαθὺ καὶ ἀναλλοίωτον αἴσθημα καταλαμβάνει τὴν ψυχήν. Καὶ τότε διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ τοῦ αἵματος τῶν ἀδελφῶν μας, ἡμεῖς, οἵτινες ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἐμείναμεν πάντοτε οἱ ἴδιοι, διαβλέπομεν τὰ μέλλοντα εὐεργετήματα, ἅτινα θὰ μᾶς ἀποκομίσῃ ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καλλιτεχνίας, καὶ τὰς ἀκτῖνας, δι' ὧν θὰ μᾶς περιβάλλῃ τὸ σέλας τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Διαβλέπομεν τότε τὴν μεταμόρφωσιν ἢ μᾶλλον τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ἔθνους. Διότι ὑπεράνω τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἡμῶν, ὡς πρώτιστον σύμβολον ἵσταται ὁ πατριωτισμός, ὅστις ὄχι μόνον ζωογονεῖ τὰ ἔθνη, ἀλλὰ τὰ ὑψοῖ καὶ τὰ ἀποθεόνει, ὁ πατριωτισμός, ὅστις εἶναι ὁ στῦλος τῆς μεγαλοφυΐας καὶ ὅστις ἵσταται ὑπεράνω τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἰσχύος, ὁ πατριωτισμός, ὅστις ἐπιπλέων ἄνωθεν τοῦ ἔθνους μας φωτίζει αὐτὸ διὰ τοῦ γλυκέος καὶ παραγωγικοῦ φωτὸς αὐτοῦ καὶ ἀναφαίνεται τὸ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἡμῶν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν τέκνα τῆς Εὐτέρπης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις καλλιτέχναι, ἐπιδιώξατε τὴν ἀναγέννησιν, πολλαπλασιάσατε τὴν πρόοδον, ἐξευγενίσατε τὸ ἔθνος, προχωρεῖτε ἀπαύστως, καὶ μὲ τὴν δᾷδα τοῦ πατριωτισμοῦ ἀνὰ χεῖρας, κατέλθετε εἰς τὴν κονίστραν τῆς προόδου, ἐξασφαλίζοντες εἰς τὴν μεγάλην ἡμῶν πατρίδα αἰσιώτερον μέλλον.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 25 Ἀπριλίου 1892.

Ἑλένη Ι. Παπαδάκη.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ Δ' ΑΡΚ

Ἡ πυρὰ ἐτέθη ἐπὶ γυψίνου βάθρου. Ὅτε δὲ ἀνεβίβασαν εἰς ταύτην τὴν Ἰωάνναν, ἔθηκαν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις: *Αἱρετική, ἀντίχριστος, ἀποστάτις, εἰδωλολάτρις.* Ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνῆλθε μετ' αὐτῆς καὶ ὁ ἀδελφὸς Μαρτῖνος Λαβδενοῦ, ὁ πνευματικός της· δὲν εἶχε δὲ ἀκόμη οὗτος ἀποχωρήσει, ὅτε ὁ δήμιος ἧψε τὴν πυράν. «Χριστέ μου!» ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα· καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἱερέα νὰ κατέλθῃ. Κατάβηθι τῷ λέγει, ὕψωσον τὸν σταυρὸν ἐνώπιόν μου ὅπως τὸν ἴδω θνήσκουσα, καὶ ἀπότεινον εὐσεβεῖς λόγους μέχρι τέλους. Ἐβεβαίωσε καὶ πάλιν ὅτι αἱ φωναὶ τὰς ὁποίας ἤκουε προήρχοντο ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν ἠπατᾶτο, καὶ ὅτι οὐδὲν ἔπραξε παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Οὕτω διαμαρτυρομένη περὶ τῆς ἀθωότητός της καὶ δεομένη εἰς τὸν Θεόν, ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν νὰ προσεύχηται.

«Χριστέ μου! ὑπῆρξεν ἡ τελευταία λέξις ἡ ὁποία ἐξ αὐτῆς ἠκούσθη. Καὶ οἱ σκληρότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των· ὅλοι οἱ Ἄγγλοι συνεκινήθησαν, ἐκτὸς τινων στρατιωτικῶν οἵτινες ἐξηκολούθουν νὰ γελῶσι.

Οἱ Γάλλοι ἐψιθύριζον ὅτι ὁ θάνατος οὗτος ἦτο σκληρὸς καὶ ἄδικος. «Ἀποθνήσκει μάρτυς διὰ τὸν ἀληθῆ σωτῆρα· Ὦ! ἀπωλέσθημεν, ἔκαυσαν μίαν ἁγίαν! Εἴθε ἡ ψυχή μου νὰ ὑπάγῃ ὅπου θὰ εἶνε ἡ ἰδική της!» Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἠκούοντο.

Ἄλλος τις διέκρινε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ παριστανόμενον διὰ πυρίνων γραμμάτων ἄνωθεν τῆς πυρᾶς. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερον πάντων συνέβη εἰς Ἄγγλον τινὰ στρατιωτικόν· οὗτος εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ φέρῃ ἰδίαις χερσὶν εἰς τὴν πυρὰν δεμάτιον φρυγάνων· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ ὑποσχεθέν του καὶ ἤκουσε τὴν πνιγομένην φωνὴν τῆς Ἰωάννας ἥτις ἐκραύγαζε «Χριστέ!» ἀμέσως ἐλιποθύμησε καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν μετέφερον εἰς γειτονικόν τι καπηλεῖον.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἔσπευσε πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἰαμβέρ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξωμολογήθη, εἰπὼν ὅτι μετεμελήθη διότι τόσον ἐμίσησε τὴν ἡρωΐδα παρθένον τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ἔκτοτε ὡς γυναῖκα ἁγίαν, διότι εἶδε τὴν ψυχήν της ἱπταμένην ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν εἴδει λευκῆς περιστερᾶς.

Καὶ αὐτὸς ὁ δήμιος τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐξωμολογήθη φοβούμενος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐτύγχανε συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ καθὼς καὶ ταῖς λοιπαῖς χριστιανικαῖς χώραις παρέμεινεν ἐντετυπωμένον εἰς τὰ πνεύματα, ὅτι οἱ Ἄγγλοι κατεδίκασαν εἰς σκληρὸν θάνατον τὴν δυστυχῆ ταύτην κόρην, ἐκ χαμερποῦς ἐκδικήσεως, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐκ τῆς ἥττης των ὀργῆς ὑποκαθιστῶντες εἰς τὸ δίκαιον τὴν ἰδίαν αὐτῶν θέλησιν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ). **Παρθενόπη Καρδαρᾶ**

Η ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑΡΗ

Ἡ ἐκ Χαλκίδος φίλη συνεργάτις ἡμῶν κ. Εἰρήνη Οἰκονομίδου δρ. 10. Ἡ κ. Ἀνθίππη Παλαμήδους δρ. 5. Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Παππαδάκη δρ. 3.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν Παρὰ τοῦ κ. Γεωργίου Φέξη γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἐκλεκτῶν ἐκδόσεων ἐξεδόθη ἡ παρὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Τιμολέοντος Καρδαρᾶ συγγραφεῖσα ἰατρικὴ τῶν οἰκογενειῶν, σύγγραμμα εἰς δύο τόμους. Εἶναι ἀπαραίτητος σύντροφος πάσης οἰκογενείας, λεπτομερέστατα καὶ πρακτικώτατα ὁδηγῶν πᾶσαν μητέρα περὶ τῶν πρώτων φροντίδων καὶ τῆς συνδρομῆς ἣν δύναται να παράσχῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἰατροῦ. Τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἔργου τούτου συνιστῶμεν θερμῶς πρὸς τὰς κκ. ἀναγνωστρίας μας.

Σκαριφήματα Αἰγυπτιακά. Παρα τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφέως τοῦ γνωστοῦ πλέον καὶ δημοφιλοῦς καταστάντος διὰ τὰς ὡραίας τοπογραφικὰς καὶ περιγραφικὰς μελέτας του, ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις νέων περιγραφῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς ἃς ὡς συνήθως δίδει τὸν τίτλον σκαριφημάτων.

Ὁ κ. Φιλαδελφεὺς ὡς μέλος τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκδραμούσης Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας ἐκθέτει ἀναμφιβόλως μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὸν νευρώδη κάλαμόν του πρωτοτυπίας καὶ χάριτος τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἐντυπώσεις του, ἔσται δὲ ἀναντιρρήτως τὸ ἔργον του λαμπρὸν καὶ ἀξιανάγνωστον. Τὸ συνιστῶμεν εὐχαρίστως πρὸς τὰς κκ. ἀναγνωστρίας μας.

Λογοδοσία τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου. Παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου ἐξεδόθη ἡ ἐτησία λογοδοσία τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ. Διὰ τῆς λογοδοσίας ταύτης γίνεται κατάδηλος ὁ ζῆλος καὶ ἡ φιλοπατρία τῶν μελῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ σωματεῖον τοῦτο, ὅπερ προκόπτει καὶ ὁσημέραι καθίσταται ὑγιέστατος καὶ ἀσφαλὴς παράγων τῆς ναυτικῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Ἔθνους μας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας ἀναχωρεῖ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα εἰς Κοπενάγην, ὅπως παρασταθῇ εἰς τὰς ἐπὶ τοῖς χρυσοῖς γάμοις τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας ἑορτάς.—Σήμερον ἐνεργοῦνται καθ' ἅπαν τὸ κράτος αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί. — Ὁ ἐν Ρουμανίᾳ ἀποβιώσας ὁμογενὴς Ξενοκράτης κατέλιπεν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου τὸ ποσὸν 120 χιλιάδων φρ. Ὁ ἐκ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης του καὶ γαμβρὸς αὐτοῦ κ. Κυριαζῆς ἰατρός, καταθέτων ἐνταῦθα τὸ ποσὸν τοῦτο, ἐδήλωσε ὅτι καὶ τὴν ἰδίαν του περιουσίαν ἐκ φρ. 600.000 ὥρισεν ἵνα μετὰ τὸν θάνατόν του χρησιμεύσῃ πρὸς ἵδρυσιν βιομηχανικῶν σχολῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σ. Α **Γιούργεβον.** Καὶ νεωτέρα ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συγχαίρω θερμῶς δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας. Δὲν ἔγραψα διότι εἶχον ἀπουσιάσει ἐπὶ εἰκοσαήμερον. Δι' ἐπιστολῆς πλειότερα.—Καν Υ. Στ. **Παρισίους.** Ὁ αὐτὸς λόγος σιωπῆς μου. Φωταγραφία ἐλήφθη μετ' ἐπιστολῆς. Γράφω.—Καν Θ. Γ. Μ. **Κεφαλληνίαν.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς εὐχάς. Δραχμὴ ἐλήφθη. Καν Μ. Β. Βορδῶ. Ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας, ὡς πρὸς μεταβολὴν διευθύνσεως ἀδελφῆς σας. — Καν Μ. Α. **Πάτρας.** Φύλλον κ. Α. Α. στέλλεται τακτικῶς, ἔχει δὲ καὶ ἔντυπον ταινίαν. Ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐν τῇ πόλει σας δύο κυρίαι φέρουσαι τὸ αὐτὸ ὄνομα. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Διαγωγὴ ἀντιπροσώπου μας ὕποπτος. Θὰ λάβωμεν τὰ κατάλληλα.—μέτρα —Καν Κλ. Φ. **Ἀλεξάνδρειαν** Ἐλήφθη. Ἡσυχοῖτε.—Καν Κ.Σ.Ξ. Μανσούραν Ἐξεδόθη ἀπόδειξις 92 καὶ ὄχι 93, διότι ἠγνοοῦμεν ἐὰν εἶχε πληρωθῇ συνδρομή σας 91 ἐν Χίῳ. Γνωρίσατε, εὐαρεστουμένη, ἡμῖν τοῦτο, ὡς καὶ ἀρ. σ/ετ. ἀποδείξεως.—Κον Δ. Γ. Μπ. Τοκομερίδιον ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Καν Κ. Σ. Λευκάδα. Ἡ ἐπιστολή σας μὲ ηὐχαρίστησε. Λυποῦμαι διὰ περιπετείας σας. Ἐγέλασα μετὰ περὶ ἐξορκισμοῦ. Συνδρομήτρια ἐνεγρ φηθερμῶς εὐχαριστῶ.—Καν Εὐ. Α. **Τραπεζοῦντα.** Ἐλάβετε ἀποσταλέ τα; Καν Β. Εὐ. **Ταταρ-Παζαρτζίκ** Ἡρωϊκὰ ἀποφεύγομεν, ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον, ὃν γνωρίζετε. Ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἀποστείλετε ἔσται πάντοτε εὐπρόσδε.

34 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Ἔχεις δίκαιον Μαγδαληνή. Πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν εἶπεν ὁ ἀτυχὴς νέος. Ὑπάγω νὰ ζητήσω ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ σχεδίου μας. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ εἶμαι εἰς τας ἀγκάλας σου.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Ροβέρτε, εἶπε μετὰ μειδιάματος ἀγγελικοῦ, σφίγκουσα τὸν νέον ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ἤθελες συμφωνήσει μαζύ μου.

Ὁ νεανίας ἐξῆλθε καὶ μετά τινας στιγμὰς ἐπέστρεψεν ἐφωδιασμένος μὲ πᾶν ὅ,τι ἀπητεῖτο πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ τρομεροῦ σχεδίου των. Ἀμέσως ἐκάθησαν ἀμφότεροι πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου καὶ ἡ Μαγδαληνὴ λαβοῦσα τὴν γραφίδα εἶπεν: Ἄφες, Ροβέρτε, να γράψω ἐγώ, νὰ ἀπαριθμήσω ὅλα τὰ φρικώδη κακουργήματα τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ. Μετὰ ψυχρότητος δὲ θαυμασίας, μὲ ὕφος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἐξέθηκε τὴν σειρὰν τῶν κακουργημάτων τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἀπόφασίν της νὰ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ μνηστῆρός της, οὗ τὴν τρομερὰν καταδίκην τῇ ἀτίμῳ αὐτοῦ ἐπιβουλῇ παρεσκεύασε.

Τὴν ἐπιστολήν της ἐπέρανε διὰ τῶν ἀκολούθων λέξεων:

Ἀποθνήσκομεν ἀλληλολατρευόμενοι περιπαθῶς, ἀφίνοντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ θανάτου μας!...»

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Μαγδαληνὴ προσέθηκε γραμμάς τινας σχετικῶς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας της, ἣν ἐκληροδότει πρὸς τοὺς φίλους της καὶ πρὸς τοὺς πτωχούς. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑπογράψαντες οἱ δύο νέοι διηύθυναν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον Ἀρδουέν.

Μετὰ ταῦτα ἔκλεισαν ἑρμητικῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ἧψαν πλῆρες ἀνθράκων πύραυνον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πενθίμου ταύτης παρασκευαστικῆς ἐργασίας οἱ δύο νέοι ἦσαν εὔθυμοι καὶ περιχαρεῖς, ὡσεὶ ἀληθῶς ὁ θάνατος ἦτο ἡ μόνη ὑπολειπομένη αὐτοῖς εὐτυχία. Τὰ χείλη των συνεχῶς συναντῶντο εἰς μακρὸν καὶ θερμὸν φίλημα, ἐνῷ αἱ χεῖρες των συνεθλίβοντο σπασμωδικῶς καὶ τὰ βλέμματά των ἐγένοντο περιπαθεῖς διερμηνεῖς τῶν αἰσθημάτων των. Ἤθελέ τις πιστεύσει ὅτι εἶχον λησμονήσει ὅτι παρεσκευάζοντο νὰ ἀποθάνωσι καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν οἱ πλήρεις ζωῆς καὶ σφρίγους νέοι οὗτοι θὰ ἦσαν πτώματα. Ὁ ἀτμὸς τῶν ἀνθράκων διεδίδετο ἤδη ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου, ἥτις μετεβάλλετο εἰς ὑποκύανον νέφος, καὶ ὀσμὴ ἀσθενὴς σχεδὸν μεθυστικὴ εἶχε κατακλύσει αὐτό.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ, ὃν ἐμπνέει εἰς τὰς καρδίας ἡ τοῦ ἐπερχομένου θανάτου ἰδέα. Οἱ ὀφθαλμοί των εἶχον ἤδη βαρύνει, ἡ γλῶσσα των δυσκόλως ὑπήκουεν εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ πνεύματος καὶ λέξεις διακεκομμέναι, στεναγμοὶ ὑπόκωφοι μόλις ἠκούοντο ἐξερχόμενοι τοῦ στόματός των.

Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος ἔλαμψεν αἴφνης διὰ μέσου τῶν χαραδρῶν τῶν παραθύρων, ἐκ τῆς ὁδοῦ δ' ἀνήρχετο ὁ θόρυβος τῆς ἀφυπνιζομένης κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πόλεως. Σιγὴ νεκρικὴ περιέβαλεν ἤδη τοὺς δύο μνηστῆρας. Καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ τῆς ἀναπνοῆς των προερχόμενος μικρὸς θόρυβος κατέπαυσε καθ' ὁλοκληρίαν.

Αἴφνης ὁ Ροβέρτος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα του ἐστράφη πρὸς τὸ ἄψυχον ἤδη τῆς Μαγδαληνῆς σῶμα. Ἔβλεπεν αὐτὴν ὡς διὰ μέσου νέφους τὸ ὁποῖον ὁ θάνατος εἶχεν ῥίψει ἐπ' αὐτῆς. Αἴσθημα φρίκης καὶ φόβου ἐκίνησε τοὺς ὑστάτους τῆς καρδίας του παλμούς.

— Μαγδαληνή! ἀνέκραξεν.. Εἶναι ἔγκλημα! Δὲν θέλω... δὲν θέλω!... Καὶ τὸ πρόσωπόν του συνεσπάσθη εἰς φοβερὰν καὶ ἐναγώνιον ἔκφρασιν. Ἀνηγέρθη προσπαθῶν νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἦχος ἐξήρχετο πλέον τοῦ στήθους του. Ἐπανέπεσεν ἄπνους σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἑτοιμοθανάτου μνηστῆς του.

Αἴφνης φωναὶ συγκεχυμέναι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τρομεροῦ θορύβου ἠκούσθησαν παρὰ τὴν θύραν. Ἀνοίξατε, ἀνοίξατε, ἐφώναζον.

— Θὰ εἶναι πολὺ ἀργά, ἀνέκραξέ τις καὶ οὗτος ἦτο ὁ πιστὸς Γοελάν.

κτον. — Ἀδ. Χ. **Βουκουρέστιον**. Φρ. χρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σχετικὰς ἀποδείξεις λαμβάνετε παρὰ αὐτόθι ἀντιπροσώπου μας. Καν Εὐ. Γ.Μ. **Ἀλεξάνδρειαν**. Εὐχαρίστως θὰ ἀπεστέλλοντο ὑμῖν πάντες οἱ ζητούμενοι ἀριθμοί, ἐὰν ὑπῆρχον. Δυστυχῶς μόνον οἱ τοῦ λήξαντος ἔτους ὑπάρχουσιν, οὓς καὶ ἀποστέλλομεν.—Καν Δ. Μ. **Βῶλον**. Δικαιοῦσθε νὰ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὴν πολιτικήν, ὀφείλετε μάλιστα τὸ τοιοῦτον. ἀλλ' οὐχὶ ὡς ὄργανα κομματαρχῶν, ἀλλ' ὡς ἀληθῆς πατριῶτις.—Καν Ζ. Χ. **Κ]πολιν**. Δ. Κλ. Α. ἐνεγράφη καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν αὐτῇ. Ἴσως ἡ διεύθυνσίς της δὲν ἔχει καλῶς. Στέλλομεν ἐκ β'. Περὶ βραβείων γράφομεν.—**Ἀνεμώνῃ ἐν Δρυμῶνι Σκιερῷ** Δημοσιεύεται σήμερον. Τελευταῖον τεῦχος δὲν ἐξεδόθη. — Κον Δ Μ Χίον Ἀπορεῦμεν δι' αἰώνια παράπονα. Ἀποστολὴ ἐν τούτοις ἐνεργεῖται τακτικῶς, ὡς καὶ διὰ λοιποὺς συνδρομητάς. Ἡ ἐκκύδευσις τοῦ λαχείου ἐγένετο καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν πρὸ μηνός.—Καν Εἰ. Πρ. **Τρίκκαλα**. Ἐπροτιμήσαμεν νὰ γράψωμεν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἐγκατάστασιν μονίμου Κυβερνήσεως ὅτε ἔσται πιθανὴ καὶ ἡ τροποποίησις τοῦ σχετικοῦ νόμου. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν Ζητούμενοι ἀρ ἀποστέλλονται.— Καν κ. Μ. Θ **Λάρισσαν**, Ν. Ε. Πλ **Ἡμεροβίγλιον**, Ν. Δ. Ν **Βῶλον**. Χρ. Α. **Καλάμας**. Γ. Ε Β **Θήραν**, Ε Δ.Ε. **Ναύπακτον**, Ε Κ.Μ **Κεφαλληνίαν**, Αἱ Γ. Κ. **Ἀργοστόλιον**. Χρήματα ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν — Καν Α. Β. **Νάξον**. Λυπούμεθα δι' ἀπώλειαν. Ἐντεῦθεν ἐστάλησαν καὶ τὰ τρία ἐγκαίρως. Σήμερον ἀποστέλλεται ἐκ δευτέρου.—Καν Ε Ι Ε. **Σμύρνην**. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ θερμότατα συγχαρητήρια καὶ εὐμενεστάτας κρίσεις —Κον Στ. Β. **Ἀλεξάνδρειαν** Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν —Καν Π. Α. **Πύργον**. Λυπούμεθα διότι δὲν σᾶς εἴδομεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς σας. Δρ. μία ἐλήφθη ὡς καὶ ποιημάτιον. Γράφομεν.—Δα Κ Ρ **Μιτυλήνην** Δὲν δυνάμεθα νὰ προβῶμεν εἰς ἔναρξιν δημοσιεύσεως μυθιστορήματος, ὅπερ δὲν ἐμελετήσαμεν προηγουμένως. Στεῖλατέ μοι λοιπὸν τὸ πρωτότυπον, ὅπως μὴ ἀδίκως ἐργάζησθε, ἐν ἡ περιπτώσει θεωρηθῇ ἀκατάλληλον. Συνδρομή σας ὑπὲρ φυλακισμένου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν —Καν Α. Α **Λάρισσαν** Ποῦ πρέπει νὰ στέλληται ἐν τῷ μέλλοντι εἰς Λάρισσαν ἢ Τσαρίτσιανα. Δα Ε Κ. Σ. Τὸ λάθος δὲν εἶναι ἰδικόν μας, διότι ἐνῶ ἐνεγράφη εἰς Βῶλον κατόπιν ἀνεχώρησεν εἰς Δράκιας χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.—Καν Μ. Κ. Ζ. **Τάνταν**. Φρ. χρ 8 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν — Καν Ζ. Δ. Α. **Δῆμον Ἰστυναίων**. Δρ. 5 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Τυρόπηττα. Ἀνοίγετε φύλλα ἢ ἀγοράζετε τοιαῦτα ἐκ τοῦ ζαχαροπλαστείου. Μαλάσσετε φρέσκον τυρί, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἐξαλμίζετε ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ζυμώνετε αὐτὸ μὲ 10 ἢ 12 ὠὰ καὶ ὀλίγον γάλα. Στρώνετε τότε φύλλα ἀλοίφετε αὐτὰ μὲ βούτυρον καὶ στρόνετε κατὰ σειρὰς τὸ ἐκ τυροῦ καὶ ὠῶν μίγμα σας, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτετε καὶ ὀλίγην ζάχαριν καὶ κανέλλαν, σκεπάζετε μὲ φύλλα, βουτυρόνετε καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς κακῆς γεύσεως τῶν πηλίνων δοχείων. Ἵνα ἀφαιρέσητε ἀπὸ τὰ κανάτια καὶ τὰς λαγήνους ἐν γένει τὴν κακὴν ἀργιλλώδη οὐσίαν, ἣν μεταδίδουσιν εἰς τὸ ὕδωρ, πλύνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ὄξος.

Κατὰ τῆς σκωριάσεως τῶν ὅπλων. Μέχρι τοῦδε ἐλάδονον τὰ ὅπλα, ἵνα μὴ σκωριῶσιν. Ἀφοῦ ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἔλαιον ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος σχηματίζει ὀξύ, καταφθεῖρον τὸ μέταλλον τοῦ ὅπλου, ἀνεγνωρίσθη ὡς μόνον ἀβλαβῶς προφυλάττον ἀπὸ τῆς σκωρίας καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης φθορᾶς τὸ πετρέλαιον.

ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

Ἡ ἐκ Μεσολογγίου κ. Ἀνδρομάχη Στορνάρη ὡς καὶ ἡ ἐκ Στενημάχου κ. Σταυρωδία Λιόλτσου ἐκέρδισαν τὴν δωρεὰν φοίτησιν ἐξωτερικῆς μαθητρίας ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ τῆς δος Ἀσπασίας Σκορδέλη. Ἡ ἐκ Κων/πόλεως κ. Καλλιόπη Ἀλεξιάδου ἓν μάλλινον φόρεμα. Ἡ ἐκ Νάξου κ. Ἀσπασία Ξένου, ἡ ἐκ Πατρῶν κ. Μαρία Γεωργοπούλου, καὶ ἡ ἐξ Ἀλεξανδρείας κ. Ἑλένη Δημητρίου ἀνὰ ἓν ζεῦγος χειροκτίων. Ἡ ἐξ Ἀλεξανδρείας δεσποινὶς Εὔχαρις Δ. Κουτσούκου ἓν μικρὸν ἀντικείμενον. Ἡ ἐκ Γαργαλιάνων δεσποινὶς Εὐφροσύνη Βασιλείου ἓν μικρὸν ἀντικείμενον. Ἡ ἐκ Κωνσταντας κ. Μαρία Ζαχαριάδου δύω μικρὰ ἀντικείμενα. Ἡ ἐκ Βώλου δεσποινὶς Κυριακούλα Μαυρογένους μίαν συνδρομὴν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». Ἡ ἐκ Καίρου κ. Ἑλένη Ζηνίδου καὶ ἡ ἐκ Μασσαλίας κ. Ἀσπασία Κωστοπούλου ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα ρινομάκτρων μετὰ μονογράμματος. Ἡ ἐκ Πειραιῶς κ. Εὐγενία Ἀποστόλου ἓν πολυτελὲς κάτοπτρον τῆς χειρός.

Αἱ ἄνω κυρίαι αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ τῶν ἐπαρχιῶν εἰδοποιοῦνται ὅτι τὰ κερδισθέντα εἴδη εἶναι παραληπτέα εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ ὅτι αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ τὰ λάβωσι ταχυδρομικῶς ὀφείλουσι νὰ προπληρώσωσι τὴν δαπάνην τῆς ἀποστολῆς.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδία διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀνατιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἄλλα ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ 5** ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὠὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

Αἴφνης ἡ ὕαλος παραθύρου συνετρίβη εἰς μυρία τεμάχια. Χεὶρ διῆλθε διὰ τῆς οὕτω ἀποτόμως ἀνοιγείσης θυρίδος, ἐνῷ ἀὴρ καθαρὸς καὶ ἄδολος ἀντηλλάσσετο μετὰ τοῦ πνιγηροῦ καὶ δηλητηριασμένου. Τὴν χεῖρα ἐπηκολούθησεν ἐν τῷ δωματίῳ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ Γοελάν, ὅστις διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἀναίσθητον σύμπλεγμα τῶν δύο νέων.

—Κατάρα! ἀνέκραξε, θέτων τὸ οὖς του ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κόρης. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἦλθον ἐγκαίρως. Καὶ ἐλπίζω νὰ σώσω τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο τοὐλάχιστον.

Ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Φλωριμών.

Ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸ ζεῦγος τῶν δύο μνηστήρων περιθαλπόμενον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου καὶ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐπὶ τοῦ ἱστιοφόρου πλοίου τοῦ Μορβιὰν σύλληψιν τοῦ Φλωριμών, ἀντὶ τοῦ δραπετεύσαντος Ροβέρτου Δερός.

Ὡς εἴχαμεν προείπει, ὁ ἀγαθὸς οὗτος νέος ἀνευρέθη διατελῶν ἐν οἰκτρᾷ μέθῃ, ἣν προσεποιήθη μετὰ δεξιότητος καὶ πρώτης δυνάμεως ὑποκριτικῆς τέχνης.

Μετηνέχθη ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ εἰς τὴν νῆσον τῆς Νοῦ, ἔνθα ἐκλείσθη εἰς τὸ μόνον ὑπάρχον ἐκεῖ φυλακεῖον.

— Ἂς χωνεύσῃ πρῶτον τὸν οἶνόν του καὶ μετὰ ταῦτα τὸν στέλλομεν εἰς τὸν διοικητήν, εἶπον οἱ φύλακες.

Καὶ ἀληθῶς, ἀφῆκαν αὐτὸν ἐκεῖ ἔγκλειστον ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας, καθ' ἃς διετηρήθη δι' ὀλίγου μόνον ξηροῦ μαύρου ἄρτου καὶ ὕδατος. Μετὰ τὴν τριήμερον ταύτην κάθειρξιν, καθ' ἣν τὸ δι' ἀλύσεων σφιγκταδεδεμένον σῶμα τοῦ δυστυχοῦς νέου εὑρίσκετο εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν, φύλακες ἀπσταλέντες ἐκ Νουμέας παρελάμβανον αὐτόν.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθον τῆς προχείρου ἐκείνης φυλακῆς καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ ἐστράφη πρὸς τὸν αἰχμάλωτον του ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, συνοδευομένην ὑπὸ βλασφημίας. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ὁ Δερός, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου μας προσέθηκεν τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς. Ποῖος εἶσαι λοιπόν;

Εἶμαι, Κύριε, ὁ Ζούλιος Φλωριμὸν δραματικὸς ἠθοποιὸς καὶ τὸ ὄνομά μου εἶναι δόξα τῷ Θεῷ ἀρκετὰ γνωστὸν ἀνὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ὅπως μὴ μοὶ ἐπιτρέπεται να τῷ ἀνταλλάξω μετ' ἄλλου.

Ἀλλὰ πῶς εὑρέθης λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ καταδίκου τοῦ κατέργου; πόθεν ἔρχεσαι; ἢ μᾶλλον πόθεν σὲ ἐξέβαλον;

Κύριε, ἀφοῦ ὕψωσα τὴν σημαίαν τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνίας ἀνὰ τὰς πέντε ἠπείρους τοῦ κόσμου ἐπεθύμησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπεβιβάσθην τοῦ ἱστιοφόρου Μορβιὰν ἀποπλέοντος εἰς Μασσαλίαν. Ἐπειδὴ ὑποφέρω πολὺ ἐκ ναυτιάσεως, τῇ συμβουλῇ φίλου μου ἔπιον ἱκανὴν δόσιν οἰνοπνεύματος, ὅπερ ἐξήσκησε καὶ ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἐξεγερτικὴν ἐπιρροήν του. Ἀπεκοιμήθην ἐν τούτοις, ὡς ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἀφυπνίσθην ὅλως ἔκπληκτος εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν φυλακὴν σιδηροδέσμιος ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων.

Ὁ ἀρχιφύλαξ συνοφρυούμενος ἤκουε μετὰ προφανοῦς δυσπιστίας τὴν ἀφήγησιν ταύτην. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ σαφῆ ἀπήντησε. Τὸ βέβαιον μόνον εἶναι ὅτι δὲν εἶσαι σὺ ὁ Ροβέρτος Δερός, ὑπολείπεται ὅμως νὰ ἴδωμεν ἐὰν δὲν εἶσαι ὁ ἔνοχος ἐπὶ τῇ ἀποδράσει του.

Ἔνοχος ἐγώ! Διὰ τί; περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται; Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ἤκουσα τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ Δερός. Τί ἐπηγγέλλετο; μήπως ἦτο ἠθοποιός;

— Εἰξεύρω ὅτι ἦτο κατάδικος καὶ ὅτι ἐδραπέτευσε πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Ἀλλ' ἤδη ὀφείλω νὰ εἰδοποιήσω τὸν διοικητὴν περὶ τῆς ἀπροόπτου ταύτης τῶν πραγμάτων τροπῆς.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ Φλωριμὸν ὡδηγεῖτο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διοικητοῦ τῆς Νουμέας. Παλληκάριμου, τῷ εἶπεν οὗτος, ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινε. Ἔχεις τύχην ἀληθῶς, διότι ἐπιστολὴ τῆς συζύγου σου φθάσασα ἐνταῦθα χθὲς καὶ κατασχεθεῖσα παρ' ἡμῶν ἀποδεικνύει πάντας τοὺς ἰσχυρισμούς σου ἀληθεῖς. Κατάδικός τις ἐδραπέτευσε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεχώρεις ἐκ Νουμέας καὶ τυχαία σύμπτωσις ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ συλληφθῇς ἀντ' ἐκείνου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχομεν ἐδῶ ἀνάγκην οὔτε καλλιτεχνῶν ἀλλ' οὔτε μωρῶν ὡς σύ, ὅστις ἀφέθης νὰ συλληφθῇς ὡς κακοῦργος, χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτυρηθῇς, σὲ συμβουλεύω νὰ φύγῃς ἀμέσως, διότι ὅπου δήποτε καὶ ἂν σὲ συναντήσω θὰ σὲ μεταχειρισθῶ μὲ τρόπον ἀνάρμοστον πρὸς τὴν καλλιτεχνικήν σου ἰδιότητα.

(Ἀκολουθεῖ)